

7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym zaskarżone rozporządzenie narusza art. 5 i art. 7 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, gdyż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu marginesu subsydiowania Gümüşdoğa.

(<sup>1</sup>) Dz.U. 2022, L 316, s. 52.

### Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – VC/EU-OSHA

(Sprawa T-126/23)

(2023/C 155/86)

Język postępowania: hiszpański

#### Strony

Strona skarżąca: VC (przedstawiciele: J. Rodríguez Cárcamo, S. Centeno Huerta, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA)

#### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności w całości decyzji 2023/01 z dnia 18 stycznia 2023 r. tymczasowego dyrektora wykonawczego EU-OSHA w sprawie wykluczenia z udziału w procedurach udzielania zamówień publicznych, w dotacjach, nagrodach i zamówieniach oraz instrumentach finansowych objętych budżetem ogólnym Unii i w postępowaniach o udzielenie zamówienia objętych Europejskim Funduszem Rozwoju (EFR) na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2018/1877 (<sup>1</sup>),
- tytułem żądania ewentualnego, zgodnie z art. 261 TFUE i art. 143 ust. 9 rozporządzenia 2018/1046 (<sup>2</sup>) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) zastąpienie środka wykluczającego karą finansową lub stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji dotyczącego środka w formie publikacji;
- obciążenie EU-OSHA kosztami niniejszego postępowania.

#### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 rozporządzenia nr 966/2012 (<sup>3</sup>), zmienionego rozporządzeniem 2015/1929 (<sup>4</sup>) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym mającym zastosowanie od stycznia 2016 r.”), w związku z prawem do skutecznej ochrony sądowej chronionym przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z wartością państwa prawa określoną w art. 19 ust. 1 TUE, z zasadą lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE oraz z art. 325 ust. 1 TFUE. Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna z decyzją o zawieszeniu, którą wydał właściwy krajowy organ sądowy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 106 ust. 7 lit. a) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r. [odpowiednik art. 136 ust. 6 lit. a) rozporządzenia finansowego] oraz poważnych błędów w ocenie. Skarżąca podnosi, że w wyniku poważnych błędów w ocenie właściwy urzędnik zatwierdzający uznał, iż podjęte przez skarżącą środki naprawcze były niewystarczające, aby nie zastosować środka wykluczającego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 106 ust. 3 i ust. 7 lit. a) i d) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r. w związku z zasadą proporcjonalności, ponieważ właściwy urzędnik zatwierdzający popełnił oczywiste błędy w ocenie.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 140 ust. 1 rozporządzenia finansowego (odpowiednik art. 106 ust. 16 rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r.), art. 140 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego [odpowiednik art. 106 ust. 17 lit. b) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r.] i art. 136 ust. 3 rozporządzenia finansowego ze względu na brak uzasadnienia decyzji o publikacji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 106 ust. 13 lit. a) rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie od stycznia 2016 r. Skarżąca podnosi, że właściwy urzędnik zatwierdzający nie ocenił zastosowania kary pieniężnej jako alternatywy dla decyzji o wykluczeniu, wobec czego należy stwierdzić nieważność decyzji z powodu braku uzasadnienia. W każdym razie wnosi ona do Sądu – w przypadku, gdyby postanowił on nie stwierdzać nieważności zaskarżonej decyzji w całości – o zastąpienie środka wykluczającego sankcją, która jest rozsądna w świetle okoliczności sprawy, zgodnie z art. 261 TFUE i art. 143 ust. 9 rozporządzenia finansowego.

- 
- (<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady (UE) 2018/1877 z dnia 26 listopada 2018 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju i uchylającego rozporządzenie (UE) 2015/323 (Dz.U. 2018, L 307, s. 1).
- (<sup>2</sup>) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).
- (<sup>3</sup>) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).
- (<sup>4</sup>) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2015, L 286, s. 1).

---

### Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – eClear/Komisja

(Sprawa T-127/23)

(2023/C 155/87)

Język postępowania: niemiecki

#### Strony

Strona skarżąca: eClear AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: R. Thomas, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

#### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianego odrzucenia w dniu 4 stycznia 2023 r. wniosku skarżącej o dostęp do dokumentów Komisji z dnia 14 września 2022 r. – sygnatura GESTDEM 2022/5489 – w celu uzyskania dostępu do wszystkich decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych od 2004 r.
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania

#### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 ust. 1 rozporządzenia 1049/2001 (<sup>1</sup>)

- Żądane decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych są dokumentami w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001.
- W decyzji w sprawie pierwotnego wniosku Komisja nie wzięła pod uwagę, że decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych zostały jej w przeszłości przesłane w formie papierowej i wszystkie one wchodzą w zakres pojęcia dokumentów, o którym mowa w rozporządzeniu nr 1049/2001.